

РЕШЕНИЕ

№ 3170

гр. София, 18.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в публично заседание на 21.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Къскатийска и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **5224** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „П. И. – С. И.”, чрез изпълнителния Д. Георги Атанасов срещу Ревизионен акт /РА/ № */09.03.2010 г., издаден от Е Н – старши инспектор по приходите при ТД на НАП – С. град, потвърден с Решение № 806/04.06.2010 г. на директора на Д. „, и У. на изпълнението” /”ОУИ”/ – гр. С..

В жалбата са изложени съображения за материално-правна незаконосъобразност на констатациите в оспорения ревизионния акт. Посочено, е че органите по приходите в нарушение на чл. 71 от ЗДДС са отказали на дружеството право на признаване на данъчен кредит по доставка на услуга от „Паралакс и ко” ЕООД, тъй като доставката е осчетоводена надлежно и от двете страни по сделката и плащането е безспорно извършено. Изложени са аргументи, че дружеството не може да носи отговорност за организационната структура на доставчика, във връзка с изложените в РА мотиви за материална и кадрова необезпеченост на доставчика. Липсва правна квалификация или легална дефиниция на понятието „реално извършена доставка”, нито пък е налице нормативно определено правомощие за органите по приходите да постановяват отказ на такова основание. Твърди се, че не е необходимо и относимо установяването на наличие или липса на данъчно събитие, като условия за реализация на правото на приспадане на данъчен кредит, а е достатъчно да е налице дори и една от предпоставките по чл. 71 от ЗДДС. Жалбоподателят моли съда да отмени оспорения РА и да признае право на данъчен кредит в отказания с акта размер.

Ответната страна – Директорът на Д. ”ОУИ” – гр. С., чрез юрисконсулт К, оспорва жалбата и моли съда да потвърди оспорения акт, като изтъква, че в съдебното производство не са ангажирани доказателства, които да обосновават реалност на консултантските услуги, които са предмет на процесната фактура, както и по съображения, изложени в решението на Директора на Д. ”ОУИ” – С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата срещу ревизионния акт.

Административен съд С.- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 906180/25.09.2009 г., издадена от началник сектор ”Ревизии” в Д. „Контрол” на ТД на НАП – С. град, е възложено извършване на ревизия на „П. И. – С. И.” от ревизиращ екип при ТД на НАП – С. град, за задължения за ДДС за периода от 01.09.2008 г. до 31.08.2009 г., връчена на представител - пълномощник на ревизираното лице на 05.10.2009 г. Цитираната заповед е изменена със ЗВР № 907998/04.12.2009г., по отношение на срока за извършване на ревизията, който е удължен до 05.01.2010 г. Издателят на тези заповеди е упълномощен със заповед № РД-01-131/22.03.2007 г. на директора на ТД на НАП С.. За резултатите от извършената ревизия е съставен ревизионен доклад /РД/ № 907998/19.01.2010 г. от ревизиращия екип, определен със ЗВР № 906180/25.09.2009 г., връчен на представител на ревизираното лице на 10.02.2010 г. С ревизионния доклад, на основание неизпълнение изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради липса на доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС по фактура №*/10.06.2009 г., издадена от „Паралакс и ко” ЕООД, е предложено за данъчен период 01.06.2009 г. – 30.06.2009 г. на „П. И. – С. И.” да бъде отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 15 000 лева.

Жалбоподателят е подал възражение с вх. № 10-53-04-367/23.02.2010 г. по описа на ТД на НАП – С. град срещу ревизионен доклад № 907998/19.01.2010 г., предвид възможността и в срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК.

Със заповед № К 907998/08.02.2010 г., издадена от началник сектор „Ревизии” в Д. „Контрол” ТД на НАП – С. град, Е Н – главен инспектор по приходите, е определен за компетентен орган по издаване на ревизионен акт на „П. И. – С. И.” .

Ревизията е приключила с издаването на оспорения в настоящото производство РА № */09.03.2010 г. от Е Н – старши инспектор по приходите при ТД на НАП – С. град. В ревизионния акт, в който изцяло са възприети констатациите и мотивите от ревизионния доклад, са изложени следните фактически и правни изводи:

В хода на ревизионното производство, на основание чл. 45 от ДОПК, е извършена насрещна проверка на „Паралакс и ко” ЕООД - доставчик на ревизираното лице, за което е съставен протокол за извършена насрещна проверка № 2210-*/16.12.2009 г. На дружеството било връчено на 02.12.2009 г. искане за представяне на документи и писмени обяснение от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ изх. № 10-53-06-8895/26.11.2009 г. С писмо от 14.12.2009 г. от „Паралакс и ко” ЕООД били представени изисканите документи, въз основа на които ревизиращите органи установили, че дружеството е издало на „П. И. – С. И.” фактура №*/10.06.2009 г., с данъчна основа 75 000 лева и ДДС 15 000 лева, с предмет на доставка – плащане по договор от 06.02.2009 г. Разплащането било извършено по банков път на 16.06.2009 г. От представените

документи – договор за възлагане от 02.02.2009 г., сключен между „П. И. – С. И.” и „Паралакс и ко” ЕООД, констативен протокол от 08.06.2009 г. към договора за възлагане и писмени обяснения от управителя на дружеството не се изяснявало какви са конкретните услуги, извършени от доставчика. В писмените обяснения било посочено, че изпълнението на поръчката било извършено от управителя, служители на дружеството, както и от подизпълнители – А. П. К. и А. Е. Б. Ревизиращият екип е достигнал до извода за нереалност на доставката по фактура №*/10.06.2009 г. Приел е за невъзможно извършването на процесната услуга от служителите на „Паралакс и ко” ЕООД. В ревизионния акт е посочено, че не са представени документи относно калкулирането на разходите за извършване на договорните услуги, цената им. Липсват анализи и резултати от комплекса от «технически, консултантски и други услуги».

Във връзка с подаденото възражение срещу РД и след преглед на представените доказателства, с ревизионния акт е възприет изводът на ревизиращия екип за липса на извършена услуга по фактурата, което е задължителна предпоставка за възникване правото на ползване на данъчен кредит. Прието е, че ревизираното лице не е представило с възражението нови доказателства и не са оборени констатациите в РД. Като се е позовал на разпоредбите на чл. 68, ал. 1, чл. 69, ал. 1, чл. 71, т.1, и чл. 86 от ЗДДС /в приложимата редакция/ компетентния орган по приходите е посочил, че в ревизионното производство следва да бъде установено не само формалното изпълнение на някое от условията за приспадане на данъчен кредит по чл. 71 от ЗДДС, а на първо място наличието на реално извършена облагаема доставка, по която получател е ревизираното лице, а доставчик е издателят на фактурата, както и настъпване на данъчно събитие. Приел е, че изводът на ревизиращия екип за нереалност на услугата, предмет на процесната фактура, се подкрепя от събраните по преписката доказателства. По повод тези доказателства в РА са изложени следните мотиви: видно от съдържанието на представения договор от 06.02.2009 г. изпълнителят приема да извърши срещу заплащане комплекс от консултантски, технически и други услуги в полза на възложителя, за целите на предварителния анализ и подготовка за реализиране на планове на възложителя по устройственото регулиране, развитието и разширението на територията на проект „Индустиален П. – С. И.”, община Е П, като не са конкретизирани правата и задълженията на страните по договора, с оглед тяхната специфика. Обсъдени са обясненията на управителя на дружеството-доставчик, съгласно които консултантските услуги касаят решаването на проблеми, възникващи при смяна на статута на земеделски земи в строителни. По отношение на представените два броя констативни протоколи за приемане на услугите по договора, с РА е прието, че не е конкретизирано съдържанието, вида и обема на тези услуги.

Поради изложените констатации и поради неизпълнение изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС с ревизионния акт на „П. И. – С. И.” е отказано право на приспадане на данъчен кредит по издадената от „Паралакс и ко” ЕООД фактура №*/10.06.2009 г., с данъчна основа в размер на 75 000 лева и ДДС 15 000 лева.

Ревизионният акт е връчен на пълномощник на дружеството на 08.04.2010 г., като жалбата до директора на Д. „ОУИ” – гр. С. е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 53-04-196 от 21.04.2010 г.

В срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК решаващият орган се е произнесъл с решение № 806/04.06.2010 г., с което е потвърден ревизионен акт № */09.03.2010 г.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка.

Видно от приетия по делото заверен препис от фактура №*/10.06.2009 г., същата е издадена от „Паралакс и ко“ ЕООД и е с данъчна основа в размер на 75 000 лева и ДДС 15 000 лева, като описание на вида стока или услуга е записано „плащане съгласно договор от 06.02.2009г.“. Представеният по делото договор за възлагане от 06.02.2009 г. е сключен между „П. И. – С. И.“, като възложител и „Паралакс и ко“ ЕООД, като изпълнител, с предмет: изпълнителят да извърши срещу заплащане комплекс от консултантски, технически и други услуги в полза на възложителя, за целите на предварителния анализ и подготовка за реализиране на планове на възложителя по устройственото регулиране, развитието и разширението на територията на проект „Индустриален П. – С. И.“, община Е П, С. област. Видно от констативен протокол от 08.06.09 г. /приложение към делото/, подписан от страните по договор за възлагане от 06.02.2009 г., същите са се съгласили и приели, че изпълнителят е извършил уговорените консултантски, технически и други услуги. Приети са и 3 броя договори за правна защита, от които 2 броя сключени между „Паралакс и ко“ ЕООД и А. Е Б, съответно на 01.12.09г. и на 08.12.09 г. и един договор, сключен между същото дружество и А. П К на 01.12.09 г. С протокол за консултантски услуги от 24.08.09 г., подписан от управителя на „Паралакс и ко“ ЕООД и А. Е Б, същите са приели, че извършените от адвоката юридически консултации за нуждите на „П. И. – С. И.“ са пълноценни и адекватни на поставените задачи. Представен е и протокол с идентично съдържание от 06.08.2009 г., подписан от управителя на дружеството и А. П К.

С определение от 16.07.2010 г. съдът е дал указания за разпределение на доказателствената тежест, като е указал на административния орган, че трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в обжалвания административен акт и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Със същото определение съдът е дал указания на жалбоподателя, че на основание чл. 163, ал. 3 от АПК носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни последици.

С оглед на разпределението на доказателствена тежест в рамките на съдебното производство жалбоподателят не е представил допълнителни доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № 806/04.06.2010 г. на директора на Д. „„ и У. на изпълнението” – гр. С. при ЦУ на НАП е връчено на пълномощник на ревизирувания субект на 10.06.2010 г. Жалбата до АССГ е подадена чрез решаващия орган с вх. № 53-00-472/24.06.2010 г., следователно е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Със заповед № К 907998/08.02.2010 г., издадена от началник сектор „Ревизии” в Д. „Контрол” ТД на НАП – С. град, Е Н – главен инспектор по приходите, е определен за компетентен орган по издаване на ревизионен акт на „П. И. – С. И.“. Обжалваният РА е издаден и в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК.

Със ЗВР № 906180/25.09.2009 г. е определен срок за извършване на ревизията до 05.12.2009 г., който е продължен със ЗВР № 907998/04.12.2009г. до 05.01.2010 г. Ревизионен доклад № 907998 е издаден на 19.01.2010 г., т.е. след изтичане срока за извършване на ревизията. Неспазването на тези срокове не е основание за отмяна на ревизионния акт. Продължаването на ревизията и след 05.01.09 г. не води до нищожност на административния акт, а би се отразило само на действията на ревизиращите органи, извършени след срока и тяхната доказателствена стойност. По делото с административната преписка не са приложени доказателства, събрани след тази дата, поради което това нарушение не се е отразило на законосъобразността на РА. Поради това и след като обсъди приложените в административната преписка доказателства, съдът намира, че при издаването на РА не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да повлияят на неговата законосъобразност и да представляват основание за отмяната му. Ревизионният акт е издаден и при правилно приложение на материалния закон.

Не е спорно между страните по делото, че фактура №*/10.06.2009 г. е издадена от „Паралакс и ко” ЕООД на жалбоподателя през ревизирия период, доставчикът е включил размера на ДДС при определяне на резултата за същия данъчен период в справка-декларацията по ЗДДС и е отразил процесната фактура в дневника за продажби за ревизирия период. Безспорно е доказано и плащането по цитираната фактура.

Спорен по делото е въпросът дали е реално извършена услуга по процесната фактура от доставчика „Паралакс и ко” ЕООД. Компетентният орган по приходите е мотивирал отказът за приспадане на данъчен кредит за ревизирия период с неизпълнение изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Съгласно тази разпоредба, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, съгласно специалният закон основна предпоставка за реализиране правото на приспадане на данъчен кредит е *реалното получаване* на стока или услуга. Представеният по делото договор за възлагане от 06.02.2009 г., сключен между „П. И. – С. И.” и доставчика „Паралакс и ко” ЕООД, с предмет извършване на комплекс от консултантски, технически и други услуги в полза на възложителя, доказва наличието на договорни отношения между двете страни, но не и реалното извършване на договорените услуги. В приложения по делото констативен протокол към договора за възлагане е отразено приемането от възложителя на услугите, изпълнени от изпълнителя. Но както в тези, така и във всички приети по делото доказателства, представени от жалбоподателя в хода на ревизионното производство, не се съдържа конкретно описание на договорените услуги, с какви конкретни действия са изпълнени, постигнатите резултати, как са документирани, от кого са извършени. В договора за възлагане не е индивидуализирано конкретното съдържание на възложените консултантски услуги, както и критериите за изпълнението им и съответно приемането им. При пълната липса на доказателства кой персонално и какво фактически е престирано по договора за възлагане, правилен се явява изводът на органите по приходите, че не е доказано реалното извършване на услугата по процесната фактура.

В чл. 71 от ЗДДС са изброени условията, при изпълнение на едно от които, лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит. Условието, предвидено в т. 1 от цитираната правна норма е лицето да притежава данъчен документ, съставен в

съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. Ревизираното лице следва реално да е получило доставка на стока или услуга, за да бъде извършена преценка притежава ли данъчен документ, издаден в съответствие с изискванията на специалния закон. Поради това, неоснователно се явява възражението в жалбата за липса на правно основание за отказ на правото на приспадане на данъчен кредит. В тази връзка следва да се посочи, че фактурата и договорът като частни документи не се ползват с материална доказателствена сила за отразените в тях факти. Именно заради това, при изследване въпроса за реалността на доставката се извършва проверка за редовността на счетоводствата на двете страни, изискват се данни за материална и кадрова обезпеченост на доставчика. Както в хода на ревизионното производство, така и в съдебното производство жалбоподателят, чиято е доказателствената тежест, не е ангажирал доказателства за изпълнението на договора от 06.02.2009 г. от доставчика, в какво конкретно са се състояли извършените консултантски услуги, разполагал ли е изпълнителят с материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставката. Доводите изложени в жалбата, че имотите, предмет на договора съществуват и са с променено предназначение са ирелевантни по отношение реалността на услугата по процесната фактура. В случая не е спорен фактът на съществуване на тези имоти, нито техния вид и предназначение. Спорно е извършването на процесната доставка, което не бе доказано от жалбоподателя в настоящото производство.

Предвид изложеното, следва да се приеме, че с ревизионния акт законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит на „П. И. – С. И.” по фактура №*/10.06.2009 г., издадена от „Паралакс и ко” ЕООД. Оспореният РА е законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Директора на Д. “ОУИ” сума в размер на 750 лева, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 вр. чл. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд С.- град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „П. И. – С. И.”, чрез изпълнителния Д. Георги Атанасов срещу ревизионен акт № */09.03.2010 г., потвърден с решение № 806/04.06.2010 г. на директора на Д. „. и У. на изпълнението” – гр. С..

ОСЪЖДА „П. И. – С. И.”, да заплати на ответника директора на Д. „. и У. на изпълнението” – гр. С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 750 /седемстотин и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

